На основу члана 6. став 1. Уредбе о заступнику Републике Србије пред Европским судом за људска права („Службени гласник РС“, број 61/06 – пречишћен текст) објављује се, на српском и енглеском језику, Одлука Европског суда за људска права по представци број 13411/07 – Лазаревић против Србије, која гласи:

„САВЕТ ЕВРОПЕ

ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЉУДСКА ПРАВА

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ОДЛУКА

Представка бр. 13411/07
Драгослав ЛАЗАРЕВИЋ
против Србије

Европски суд за људска права (Друго одељење), 2. јуна 2009. године на заседању Већа у саставу:

Francoise Tulkens, *председник*,
Ireneu Cabral Barreto,
Vladimiro Zagrebelsky,
Danutė Jočienė,
Dragoljub Popović,
András Sajó,
Nona Tsotsoria, *судије*
Françoise Elens-Passos, *заменик секретара Одељења,*

У вези с горњом представком која је поднета 30. августа 2007. године,
У вези са декларацијом Тужене владе од 15. децембра 2008. године којом се од Суда тражи да представку избрише са списка предмета и одговором подносиоца представке на исту,
После већања, доноси следећу одлуку:

ЧИЊЕНИЦЕ

Подносилац представке, г. Драгослав Лазаревић је држављанин Србије, рођен и живи у Горњем Милановцу. Пред Судом ју је заступао г. М. Петровић, адвокат са праксом у истом граду. Владу Србије представљао је њен заступник г. С. Царић.

Чињенице предмета, како су их изнеле странке, могу се сумирати како следи.

Општински суд у Горњем Милановцу је 2. јуна 1998. године наложио Општини Горњи Милановац да региструје оца подносиоца представке као претпостављеног власника одређене земљишне парцеле, која је раније била регистрована као „друштвена својина“.

Неодређеног датума после тога ова пресуда је постала правоснажна.

Отац подносиоца представке је преминуо 2003. године.

Подносилац представке је 10. фебруара 2004. године лично затражио извршење пресуде од 2. јуна 1998. године, као искључиви наследник свог оца.

Општински суд је 8. новембра 2004. године издао решење о извршењу.

Општина је ову одлуку примила 15. фебруара 2008. године, а 12. децембра 2008. године катастар непокретности је извршио неопходне измене у земљишним књигама.

ПРИТУЖБЕ

Подносилац представке се жалио према члану 6. Конвенције због неизвршења правоснажне предметне пресуде, као и због последичне повреде његових имовинских права.

ПРАВО

Представка је Влади прослеђена према члану 6. став 1. Конвенције и члану 1. Протокола број 1 уз њу.

Дописом од 15. децембра 2008. године Влада је обавестила Суд да предлаже да се сачини једнострана декларација ради решења питања која је покренуо подносилац представке. Она је, такође, затражила од Суда да се представка скине са листе предмета у складу са чланом 37. Конвенције.

Декларација Владе коју је потписао њен заступник гласи како следи:

„Изјављујем да је Влада Србије спремна да прихвати да је дошло до повреде права подносиоца представке према члану 6. став 1 Конвенције и члана 1. Протокола број 1 ... и нуди да исплати подносиоцу представке, г. Драгославу Лазаревићу, износ од 1.700 евра *ex gratia* у вези са представком која је код Европског суда за људска права заведена под бројем 13411/07.

Овај износ, који треба да покрије сву материјалну и нематеријалну штету, као и трошкове, исплатиће се у динарској против вредности, без пореза који се може платити и на рачун ... [који ће навести] ... подноситељка представке. Овај износ ће се исплатити у року од три месеца од датума доношења ... одлуке Суда. Ово плаћање ће представљати коначно решење овог предмета.

Влада жали што је дошло до радњи које су довеле до подношења ове представке.“

Дописом од 12. фебруара 2009. године подносилац представке је изнео мишљење да брисање његове представке не би било оправдано.

Суд подсећа да се чланом 37. Конвенције предвиђа да он може, у било којој фази поступка, одлучити да скине неку представку са списка својих случајева. Члан 37. став 1 (в) посебно омогућава Суду да скине неки предмет са свог списка ако нађе да је „даље неоправдано да се настави разматрање представке“, а он је то

чинио у прошлости на основу одређених једностраних декларација тужених влада чак и када су подносиоци представке тражили даље разматрање предмета.

С том намером, Суд ће пажљиво размотрити декларацију коју је Влада припремила у овом предмету у светлу начела која произлазе из његове судске праксе (видети *Tahsin Acar против Турске,* [ВВ], бр. 26307/95, ставови 75 – 77, ЕЦХР 2003-VI).

Суд примећује да је у једном броју предмета одредио природу и обим обавеза које проистичу за државу уговорницу према члану 6. Конвенције и члану 1. Протокола број 1 у погледу неизвршења правоснажне судске одлуке (видети, међу многим другим предметима, *Предузеће ЕВТ против Србије*, бр. 3102/05, ст- 46 – 49., 21. јун 2007. године). Тамо где је Суд утврдио кршење ових чланова он је досудио правичну надокнаду, а њен износ је зависио од посебних карактеристика предмета.

С обзиром на природу уступака који су садржани у једностраној декларацији Владе у предметном случају, као и на износ предложене надокнаде (који се може сматрати разумним у поређењу са оним што је Суд доделио у сличним случајевима), као и на чињеницу да је пресуда о којој је реч коначно извршена (извршење је трајало више од четири године и један месец), Суд налази да више није оправдано да се настави разматрање овог дела представке (члан 37. став 1 (в) Конвенције; видети, за релевантна начела, *Tahsin Acar,* цитиран у горњем тексту; *Haran против Турске,* бр. 25754/94, пресуда од 26. марта 2002. године).

Суд је, такође, задовољан да поштовање људских права која су дефинисана Конвенцијом и Протоколима уз њу од њега више не захтева да настави разматрање овог дела представке (члан 37. став 1. *in fine*).

Сходно томе, треба је скинути са листе.

Суд, на крају, подсећа да је, у складу с чланом 46. став 2. Конвенције, Комитет министара једино надлежан да надзире извршење правоснажних пресуда. Ако, међутим, Тужена држава не испуни своје обавезе из једностране декларације дате у овом случају, представку треба вратити на списак предмета Суда сходно члану 37. став 2. Конвенције (видети *Aleksentseva и двадесет осам других подносилаца представке против Русије* (одлука), бр. 75025/01, ЕЦХР, 23. март 2006. године).

Из тих разлога, Суд једногласно

Узима у обзир услове из декларације Тужене владе и модалитете за обезбеђење обавеза о којима је у њој реч,

Одлучује да представку скине са списка својих предмета у оној мери у којој се она односи на горе наведену притужбу у складу с чланом 37. став 1. (в) Конвенције,

Françoise Elens-Passos
Заменик секретара Одељења

Francoise Tulkens
Председник

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 · 50 · 2009

SECOND SECTION

DECISION

Application no. 13411/07
by Dragoslav LAZAREVIĆ
against Serbia

The European Court of Human Rights (Second Section), sitting on 2 June 2009 as a Chamber composed of:

Françoise Tulkens, *President,*
Ireneu Cabral Barreto,
Vladimiro Zagrebelsky,
Danutė Jočienė,
Dragoljub Popović,
András Sajó,
Nona Tsotsoria, *judges,*
Françoise Elens-Passos, *Deputy Section Registrar*,

Having regard to the above application lodged on 30 August 2007,

Having regard to the declaration submitted by the respondent Government on 15 December 2008 requesting the Court to strike the application out of its list of cases and the applicant's reply thereto,

Having deliberated, decides as follows:

THE FACTS

The applicant, Mr Dragoslav Lazarević, is a Serbian national who was born and lives in Gornji Milanovac. He is represented before the Court by Mr M. Petrović, a lawyer practising in the same town. The respondent Government are represented by their Agent Mr S. Carić.

The facts of the case, as submitted by the parties, may be summarised as follows.

On 2 June 1998 the Municipal Court (*Opštinski sud*) in Gornji Milanovac ordered the Municipality of Gornji Milanovac to register the applicant's father as the presumed owner (*pretpostavljeni vlasnik*) of a specific plot of land, previously registered as "socially-owned property".

On an unspecified date thereafter this judgment became final.

In 2003 the applicant's father died.

On 10 February 2004 the applicant personally sought enforcement of the judgment of 2 June 1998, as his father's sole successor.

On 8 November 2004 the Municipal Court issued the enforcement order.

On 15 February 2005 the Municipality received this decision, and on 12 December 2008 its land registration authority (*katastar nepokretnosti*) entered the necessary changes in the land registry.

COMPLAINTS

The applicant complained under Article 6 of the Convention about the non-enforcement of the final judgment in question, as well as the consequent breach of his property rights.

THE LAW

The application had been communicated to the Government under Article 6 § 1 of the Convention and Article 1 of Protocol No. 1 thereto.

By letter dated 15 December 2008, the Government informed the Court that they proposed to make a unilateral declaration with a view to resolving the issues raised by the applicant. They further requested the Court to strike out the application in accordance with Article 37 of the Convention.

The declaration, signed by the Government's Agent, provided as follows:

> "I declare that the Government of the Republic of Serbia is ready to accept that there had been a violation of the applicant's rights under Article 6 paragraph 1 and Article 1 of Protocol No. 1 ... and offer to pay the applicant, Mr Dragoslav Lazarević, the amount of EUR 1,700 *ex gratia* in respect of the application registered under no. 13411/07 before the European Court of Human Rights.
>
> This sum, which covers any pecuniary and non-pecuniary damage as well as costs, shall be paid in dinar counter-value, free of any taxes that may be applicable and to an account ... [specified] ... by the applicant. The sum shall be payable within three months from the date of delivery of the ... decision by the Court. This payment will constitute the final resolution of the case.
>
> The Government regret the occurrence of the actions which have led to the bringing of the present application."

In a letter dated 12 February 2009 the applicant expressed the view that a strike-out of his case would not be justified.

The Court recalls that Article 37 of the Convention provides that it may, at any stage of the proceedings, decide to strike an application out of its list of cases. In particular, Article 37 § 1 (c) enables the Court to strike a case out of its list if it finds that "it is no longer justified to continue the examination of the application", and it has done so in the past on the basis of certain unilateral declarations by respondent Governments even if the applicants had maintained their cases.

To this end, the Court will carefully examine the declaration made by the Government in the present case in the light of the principles emerging from its case-law (see *Tahsin Acar v. Turkey*, [GC], no. 26307/95, §§ 75-77, ECHR 2003-VI).

The Court notes that it has specified in a number of cases the nature and extent of the obligations which arise for a State Party under Article 6 of the Convention and Article 1 of Protocol No. 1 concerning the non-enforcement of a final court decision (see, among many others, *EVT Company v. Serbia*, no. 3102/05, §§ 46-49, 21 June 2007). Where the Court has found a breach of these Articles it has awarded just satisfaction, the amount of which has depended on the particular features of the case.

Having regard to the nature of the concessions contained in the Government's unilateral declaration in the present case, the amount of compensation proposed (which can be considered reasonable in comparison with the Court's awards in similar cases), as well as the fact that the judgment in question was ultimately enforced (the enforcement having lasted more than four years and one month), the Court finds that it is no longer justified to continue the examination of the application (Article 37 § 1 (c) of the Convention; see, for the relevant principles, *Tahsin Acar*, cited above; *Haran v. Turkey*, no. 25754/94, judgment of 26 March 2002).

The Court is also satisfied that respect for human rights as defined in the Convention and the Protocols thereto does not require it to continue the examination the application (Article 37 § 1 *in fine*).

Accordingly, it should be struck out of the list.

Finally, the Court recalls that, in accordance with Article 46 § 2 of the Convention, the Committee of Ministers is competent to supervise the execution of its final judgments only. However, should the respondent State, fail to comply with the terms of its unilateral declaration in the present case, the application could be restored to the Court's list pursuant to Article 37 § 2 of the Convention (see *Aleksentseva and 28 Others v. Russia* (dec.), no. 75025/01, ECHR, 23 March 2006).

For these reasons, the Court unanimously,

Takes note of the terms of the respondent Government's declaration and of the modalities for ensuring compliance with the undertakings referred to therein,

Decides to strike the application out of its list of cases in accordance with Article 37 § 1 (c) of the Convention.

Françoise Elens-Passos
Deputy Section Registrar

Françoise Tulkens
President"